

၇၅၂

ဆုတောင်းခန်းပျို့

အခန်း (၁)

"မင်းနာမည်က"

"သခွတ်"

"ဘာကွ နောက်ကပန်းသာထည့်လိုက်ရင် မိန်းမနာမည်ပဲ၊ မင်းမိဘတွေ ဘယ်လိုများ ပေးထားတာလဲ"

"တစ်ခုခုကို သတိရနေစေချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လို့ ပြောပါတယ်"

"ထားပါတော့၊ ပညာအရည်အချင်းကကော"

"စီးပွားရေးနဲ့ ဘွဲ့ရထားပြီး ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျပန်၊ ကိုရီးယား ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ မားကတ်တင်း၊ စာရင်းကိုင်ကျွမ်းကျင်"

"ဟ ဒီလောက်အရည်အချင်းရှိရဲ့ နဲ့ ဘာလို့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်လာလျှောက်ရတာလဲ၊ ကုမ္ပဏီတွေမှာ မန်နေဂျာရာထူးတောင် ရနိုင်တာကို"

ဦးမာန်ထိန်ရောင် အံ့သြတကြီး မျက်ခုံးပင့်ပြီးပြောတော့ သခွတ်နှုတ်ခမ်း မသိမသာ တွန့်ချိုးသွားလျက်

"ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ ရှေ့ကနေရာရပြီးသား ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီးသားလူတွေနဲ့ နီးစပ် ပတ်သက်မှု ရှိမှ သူ့အကပ်နဲ့ သူ

ရကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လို အစိမ်းသက်သက်အတွက် ဘယ်လောက် အရည်အချင်းရှိရှိ မလွယ်ပါဘူး။"

"အဲဒီလောက်ကြီးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ မင်းလျှောက်မကြည့် လို့ များ လား။"

"ကုမ္ပဏီလေးခုလောက် လျှောက်ကြည့်တယ်၊ သူဌေးရဲ့ မာန်ထိန် ရောင်ကုမ္ပဏီ အပါအဝင်ပေါ့၊ အယောက်ငါးဆယ်တစ်ရာ လာလျှောက် တဲ့ အထဲမှာ မိန်းကလေးချောချောလှလှ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကိုပဲ အရည်အချင်းရှိရှိ ရွေးခေါ်သွားကြတယ်၊ ကုမ္ပဏီတွေမှာ မိန်းကလေး တွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစား ရုပ်ရည် အလှအပ၊ အရပ်အမောင်းကပဲ အရေးကြီးတယ် ထင်ပါတယ်။"

ဦးမာန်ထိန်ရောင် မျက်ခုံးနှစ်ခု အလိုမကျစွာ တွန့်ချိုးသွား၏။ ကိုယ့်အတွက် ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ် သည့် ဒရိုင်ဘာကောင်းတစ်ယောက် လို အပ်နေတာကတော့ အမှန်ပါ။

ကိုယ်ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက မိသားစုဒရိုင်ဘာဖြစ်ခဲ့သော ဦးမှတ်ကြီးက ကိုယ်လုပ်ငန်းတွေ ဦးစီးရ သည့် အခါမှာ ယုံကြည်စိတ်ချ ရဖို့ အတွက် မိဘတွေက ကိုယ့်အတွက် သီးသန့်ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ထား ပေးခဲ့သည် ။

အခုတော့ ဦးမှတ်ကြီးအသက်က ခြောက်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင် ရှိ လာပြီ မို့ သိပ်အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ အနားယူ ချင်သည် ဟု တောင်းဆိုလာသည် ။

ကိုယ့်ဘက်ကလည်း အသက်ကြီးလာသည့် ဒရိုင်ဘာလူယုံတော်ကြီး ဦးမှတ်ကြီးကို အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးပြီး အနားယူခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားပြီး သားပါ။ ဦးမှတ်ကြီးမှာ က မိသားစုဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းမရှိဘူး မဟုတ်လား။

ကိုယ့်မိဘတွေရှိစဉ်တည်းက ဦးမှတ်ကြီးရသည့် လစာတွေ ဘဏ်မှာ
စုထားစေပြီး ဦးမှတ်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေး လူမှုရေး စားဝတ်နေရေးကို
စောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးမှတ်ကြီးက တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့ရဲ့
နယ်က ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည့် သူတွေအတွက် ဘဏ်ကငွေကို ထုတ်
သုံးနေခဲ့သည် ထင်သည်။ ။

"သူဌေး"

"ဪ အေး"

စိတ်ထဲစနိုးစနောင့် အလိုမကျမှုများ ဖြင့် အတွေးတွေလွင့်ပါးသွား၍
ရှေ့ကထိုင်နေသော သခွတ် သတိ ပေးလိုက်မှ အသိဝင်သည်။ ။ သခွတ်မျ
က်နှာက ညှိုးငယ်သယောင်လေးရှိနေလျက်

"ကျွန်တော့်ကို အလုပ်မခန့်နိုင်လို့ လား သူဌေး"

"မဟုတ်ပါဘူး မင်းပညာအရည်အချင်းတွေနဲ့ ငါ့ရဲ့ ဒရိုင်ဘာအလုပ်
နဲ့ မတန်ဘူးထင်လို့ ပါ"

"သူဌေးလို မြန်မာပြည်မှာ ထိပ်တန်းလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးတစ်
ယောက်အနေနဲ့ ဒရိုင်ဘာကို လစာ နည်းနည်းလောက်ပဲ ပေးခိုင်းမယ်
လို့ မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကိုယ်တက်ထားတဲ့ ပညာအရည်အ
ချင်း က အရေးကြီးပါဘူး၊ ဒီပညာတွေကို ပင်ပန်းဆင်းရဲဒုက္ခတွေခံပြီး
သင်ပေးလာတဲ့ မေမေ့ကို ပြန်လုပ်ကျွေးပြုစု စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ က အ
ရေးကြီးပါတယ်"

"ဪ အင်း မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ မင်းမှာ အမေပဲ ရှိတာ
လား၊ အဖေကကော"

"ဖေဖေက ဆုံးတာကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော်သုံးနှစ်သားအရွယ်လောက်

ကတည်းက"

"ဒါဆို မင်းအမေက မင်းဒီလိုပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲ"

"အဲဒါကြောင့် ရရာအလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ မာန်ထိန်ရောင်ကုမ္ပဏီကို အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ နေ့က ရုပ်ရည်သန့်ပြန့် ပညာအရည်အချင်းရှိတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အလိုရှိသည် လို့ ရေးထားတဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်လို့ ချက်ချင်းကျွန်တော်အလုပ်လာလျှောက်ကြည့်တာ"

"မင်းပြောတဲ့ အထဲမှာ ကားမောင်းလုပ်သက်အတွေ့အကြုံကျွမ်းကျင်ဆိုတာတော့ မပါသေးဘူးနော်"

"လိုင်စင်ကအနက်ပါ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ဒရိုင်ဘာအနေနဲ့ မောင်းပေးရင်းက သင်ထားခဲ့တာ၊ အတွေ့အကြုံကတော့ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းနှစ်လောက်ကတည်းကဆိုပါတော့၊ စိတ်တိုင်းကျ မကျလက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်လို့ ရပါတယ်"

ဒီကောင်လေး စကားပြောသည် က နူးညံ့မှုမရှိ အကြောက်အလန့်ကင်းလွန်းသည် ဟု ထင်မိသည် ။ ကိုယ့်လို လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရှိန်နေ ရွံ့နေတာမျိုးမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မရမှာ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြမ္မမျိုးတော့ ရှိနေပုံရသည် ။

ကိုယ့်မျက်နှာထားက တည်လွန်းတင်းလွန်း၊ လေသံကလည်း အပေါ်စီးဆန်ကာ ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်နေခဲ့ လို့ ပဲလား။

"ကဲ ဒါဆို စမ်းသပ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းပြောသလို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအကပ်နဲ့ ဟိုလူဒီလူ ပြောလို့ သူတို့ ထဲက သုံးလေးယောက်တော့ ဒရိုင်

ဘာလုပ်ဖို့ အတွက် လာလျှောက်ပြီးသွားပြီ၊ တစ်ယောက်မှ စိတ်တိုင်း မကျလို့ ဘယ်သူ့မှ အားမနာဘဲ အလုပ်မခန့်ခဲ့တာ၊ ငါနဲ့ အနီးကပ်နေရမယ့် ငါ့ဒရိုင်းဘာအဖြစ်ထားမှာ လေ၊ ငါ့စိတ်တိုင်းကျပဲ ရွေးမှာ ပေါ့၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ့ ငါ့သားထိန်ရောင်ဝါက အင်တာဗျူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်တိုင်းကျတာတွေချည်း ရွေးခန့်ခဲ့တာဖြစ်မယ် ဒီကောင်"

သားအပေါ် ဒေါသဖြစ်သယောင် ဖြစ်သွားသော ဦးမာန်ထိန်ရောင်မျက်နှာက ပို၍ တင်းမာသွားခဲ့သည် ။ စကားပြောအေးစက်ပြီး သွေးအေးသယောင် ထင်ရပေမယ့် စိတ်တိုင်းမကျစရာရှိလျှင် သွေးဆူဒေါသထွက်ပေါက်ကွဲလွယ်၍ မိသားစုတွေအားလုံး ကြောက်ရွံ့ရိသေကြရ၏။

ဒါကြောင့် လည်း မိသားစုနှင့် က တစ်အိမ်တည်းမှ အနေနီးပြီး သွေးဝေးနေကြကာ။

အခန်း (၂)

"ဟာ ဟာ ဟိတ်ကောင် ဟိတ်ကောင် ကားကိုရပ်တော့၊ ရပ်တော့၊ အဲဒီလောက်အမြန်မောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကားတွေ လူတွေ ဒီလောက်ကြပ်နေတာ အန္တရာယ်များ တယ်"

ဦးမာန်ထိန်ရောင် သွေးပျက်ထိတ်လန့်စွာ ပြောနေပေမယ့် ကားအရှိန်ကို သွတ်မလျှော့ပါ။ ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်စွာပင် ပွတ်ကာသီကာ တိမ်းရှောင်ရင်း မောင်းနေသည် ။ သူ့မှာ ကားနှင့် ဦးမာန်ထိန်ရောင် အန္တရာယ် မဖြစ်ဖို့ အာရုံတစ်ခုပဲ ရှိဟန်တူသည် ။

"ဟိတ်ကောင် ရှေ့က ကားဖြတ်ထွက်လာတယ်"

"ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူဌေးကော သူဌေးကားကော ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိအောင် ကျွန်တော် တာဝန်ယူ ပါတယ် သူဌေး၊ သူဌေးတို့လို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတွေဆိုတာ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားပြီး စည်းကမ်း စည်းစနစ်နဲ့ နေကြတဲ့ သူတွေက မြန်မာပြည်က လမ်းကြပ်မှုကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုတွေများ နိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ခ က သူဌေးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ဒီလိုလမ်းကြပ်ပြီး ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ အချိန်မရွေး ရန်ရှာနိုင်လို့ ပါ။ ကားကိုကော လူကိုကော အကြံအဖန်လုပ် ပြဿနာရှာနေကြတဲ့ သတင်းတွေ ကြားနေရတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း"

"အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် ကားကို ဒီလိုအန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ကားအမြဲ နံမောင်းတတ်ဖို့ လည်း အရေးကြီး တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က အာမခံနိုင် တာတစ်ခုက ကားနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး သူဌေးအက်ဆီးဒင့် သေးသေးလေး တောင် မဖြစ်စေရပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်ခံပညာလည်း တတ်ပါတယ်။ တခြားတစ်ခုဖြစ်လည်း ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါတယ်"

ကားမောင်းရင်းသာ ပြောနေတာ မျက်လုံးများက ကားကိုသာ အာရုံ စိုက် ဂရုစိုက်မောင်းနေသော သခွတ်ကို နည်းနည်းယုံကြည် အားကိုးချင် စိတ်တော့ ပေါက်လာခဲ့သည် ။

အလုပ်ရှင်အတွက် ဒီလိုတွေးပေးတတ်သည့် သူမျိုးက ရိုးသားသစ္စာ ရှိတက်ကြသည် မဟုတ်လား။

"ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ ကားကြီး"

"ရပါတယ်"

"ဟာ ဟိုဘက်က ကားလေးထွက်လာတယ်၊ တိုက် တိုက်ပြီ"

"ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး စိတ်ချပါ"

ကိုယ်က သွေးပျက်တုန်လှုပ်နေသလောက် ထိုကောင်လေးက ကျွမ်းကျင်စွာ တိမ်းရှောင်မောင်းရင်း တကယ်ကို သွေးအေးလှသည် ။ ကိုယ့်တစ်သက် ဒီလောက် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သည့် သူကို မတွေ့မိဘူး ထင်သည် ။ ကိုယ်က ငယ်စဉ်တည်းက မိဘတွေ စိုးရိမ်လွန်၍ ဒရိုင်ဘာနှင့် သာ နေလာသူမို့ ကားစတီယာရင် တောင် ကောင်းကောင်း မကိုင်တတ်ပေ။

အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် ဒရိုင်ဘာမရှိလို့ ပင်မဖြစ်။ ဒါကြောင့် သားနှင့် သမီးကိုတော့ ဒရိုင်ဘာတွေ ထားပေးထားပေမယ့် ကိုယ်တိုင်မောင်း

တတ်အောင်လည်း သင်ပေးထားခဲ့သည်။ ။

"မင်း ကားကောပြင်တတ်လား"

"မက္ကနစ်ပညာ ကျွန်တော်သင်ဖူးပါတယ်၊ စက်ပစ္စည်းတင် မဟုတ်ဘဲ ကားတစ်စီးလုံး ဖြုတ်တာ တပ်တာကအစပေါ့"

"ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ ဒါလည်း ကျွမ်းကျင်အဆင့်ပဲ၊ မင်းတတ်တဲ့ ပညာတွေ တော်တော်များ ရဲ့နဲ့ "

"ထိုက်တန်တဲ့ လစာရရင် အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူဌေးသဘောကျတယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ မတရား တောင်းဆို တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တန်သလောက်ပဲ ပေးဖို့ ပါ"

ငွေရေးကြေးရေး စကားတွေ ဒီကောင်လေးတော်တော်ပြော၏။ တတ်ထားသည့် ပညာက နည်းမှ မနည်းဘဲ။ သူ့အမေက မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပညာများများ ရအောင် သင်ပေးလိုက်နိုင်တာတွေ တော်တော်အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည် ။ တချို့ဆို ဘွဲ့ရရုံပညာရေးတောင် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား။

"ကဲ ရုံးချိန်လည်း ကျော်ပြီဆိုတော့ ထွက်လာလက်စနဲ့ အိမ်ကိုသာ မောင်းတော့ကွာ၊ ဦးမှတ်ကြီးကို ထိန်ရောင်ဝါ ကားနဲ့ ပြန်ဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ မင်းကို ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ၊ အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီလို့ အောက်မေ့ပေါ့"

"ဟင်"

ဒီလောက်မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်လိုက်မည် မထင်တာကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ကားကိုပင် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိ မလို ဖြစ်သွားသည် ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်လိုက်ကာ ဣန္ဒြေမပျက်ပင်။

"လိပ်စာလေး ပြောပါ သူဌေး"

"ဘယ်နေရာမဆို အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်မယ့်လမ်းကို ကျွမ်းကျင်ပြီး သားလို့ ယုံကြည်ချက်ရှိသလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

အရာအားလုံး အနေအထားလေ့လာထားပြီးသားမို့ မဆိုင်းမတွပင် သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေရင်း ဦးမာန်ထိန်ရောင်ပြောသည့် လိပ်စာအတိုင်း အနီးဆုံးလမ်းက ရွေးမောင်းလိုက်၏။ သူ့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ခြံဝင်း ကျယ်ကျယ် ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသော ဦးမာန်ထိန်ရောင်အိမ်ကြီးကို ရောက်လာခဲ့သည် ။

ခြံဝင်းတံခါးကြီးက လူဝင်ပေါက်သေးသေးလေးဘက်မှာ သာ သော့ ခတ်ထားပြီး ဝင်းတံခါးမကြီး ကတော့ မိသားစုအဝင်အထွက် ကားများ အတွက် ရီမုတ်များ ဖြင့် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည် ။

သူစိမ်းတစ်ရံစာရဲ့ ကားများ ဆိုင်ကယ်များ လက်နက်ခဲယမ်း တစ်ခု ခုပါလာလျှင် အိမ်ထဲကလူတွေ အရေးပေါ်သိအောင် ခေတ်မီစွာ စီမံထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ အန္တရာယ်ကင်းဖို့ အတွက် မိသားစုတွေနှင့် ဒရိုင်ဘာတွေ အိမ်အကူဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ပြားလေးတွေကို ကွန်ပျူတာများ ဖြင့် ချိတ်ဆက်ထားပြီး ထိုနံပါတ်ပြားမပါလျှင် အိမ်ထဲကိုဝင်ရဖို့ မလွယ်ကူပေ။

ကားနှင့် တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ ကားပါကင်နေရာမှာ ထိုးပြီးသည် နှင့် သွက်လက်ဖျတ်လက်ကျိုးနွံစွာဖြင့် ဦးမာန်ထိန်ရောင်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ ခြံဝင်းကြီးက ခမ်းနားကျယ်ဝန်းလှသလို ရေးကူးကန်တွေ ပန်းပင်တွေ ပန်းပုရုပ်တွေဖြင့် အတော်လေးကို အံ့အားသင့်စေသည် ။

ဒါပေမဲ့ မက်မောတပ်မက်သည့် အရိပ်အရောင်တွေပေါ်လွင်မှာ စိုး၍ မျက်တောင်တစ်ချက်ခပ်ပြီး ဝေ့ဝဲ ကြည့်မိတာမျိုး မလုပ်မိပါ။

ဦးမာန်ထိန်ရောင်က သူ့ကို အကဲခတ်သည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်၍

"မင်းလည်း ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်လို့ ထွက်လို့ ရတဲ့ ကုတ်နံပါတ်လုပ်ပေးထားရမယ်၊ အဲဒါ မရှိရင် မင်းခြံဝင်းတံခါးကို တောင် ကျော်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အရမ်းနည်းစနစ်ပိုင်း မြင့်မားပြီး စည်းစနစ်ကျပါတယ်၊ သူဌေးတို့ အတွက်လည်း အဲဒါမှ လုံခြုံမှာ လေ"

"အိမ်ထဲမှာ သာ အဲဒီလို လုံခြုံမှုမျိုးရှိပေမယ့် ကုမ္ပဏီနဲ့ လမ်းမှာတော့ အန္တရာယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်ကိုဘယ်သူမှန်းသိတဲ့ သူတွေက အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီအတွင်းမှာ လုံခြုံရေး တွေ အများကြီးထားတယ်၊ ကားပေါ်မှာလည်း အရေးပေါ်ချိတ်ဆက်လို့ ရအောင် စီမံထားတယ်၊ လူတွေက ခက်တယ်ကွ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် ချမ်းသာအောင် မလုပ်နိုင်ဘဲ အချောင်လောဘ စိတ်တွေပဲ များ နေကြတာ၊ အဲဒါကြောင့် ချမ်းသာတဲ့ သူတွေရဲ့ ဘဝကလည်း မလုံခြုံပါဘူး၊ မိသားစုအတွင်းမှာ လည်း လောဘတွေချည်းပါပဲ၊ စည်းကမ်းနဲ့ သာ မအုပ်ချုပ်နိုင်ရင် မိဘကိုတောင် ပြန်သတ်မယ့်သူတွေ "

ညှို့ခန်းထဲကို လျှောက်လာရင်း ပြောလာသည့် စကားတွေထဲမှာ အိမ်တွင်းရေးတွေပါလာခဲ့သည် ။

ဦးမာန်ထိန်ရောင် ရောက်လာသည် နှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ကလျာဝတ် ရည်နှင့် သမီးမြတ်နိုးကလျာတို့ အခန်းတွေထဲမှ ကိုယ်စီထွက်လာကြသ

ည် ။

ဆိုဖာခုံမှာ ဦးမာန်ထိန်ရောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် အချိန်မှာ အိမ်အကူ ဒေါ်ဖြူက သံပုရာရည်တစ်ခွက် လာချပေး၏။

ဒေါ်ကလျာဝတ်ရည်နှင့် မြတ်နိုးကလျာက ဆိုဖာခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်ကြပြီး သခွတ်ကတော့ ထိုင်ဖို့ မပြောသည့် အတွက် မတ်တပ်ရပ်နေရဆဲပါ။

တစ်တန်းတစ်စားတည်းလို့ မသတ်မှတ်တာမို့ သူ့အတွက် နေရာမရှိတာ မထူးဆန်းပေ။ ဒေါ်ကလျာ ဝတ်ရည်နှင့် မြတ်နိုးကလျာတို့ ရဲ့ မျက်နှာက သူ့ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေကြပြီး ဦးမာန်ထိန်ရောင် မိတ်ဆက်မပေးသေး၍ ဘာမှ တော့မမေးကြသေး။

"ကိုကို ဒီနေ့ ပြန်လာတာ စောတယ်နော်၊ ရုံးစောဆင်းလာတာလား"

"အဲဒီလိုပဲ ပြောပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးဆင်းချိန်ထက် သိပ်စောလှတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကား မောင်းတာ တော်လို့ ပါ၊ သူ့ကို ငါ့ဒရိုင်ဘာ အဖြစ်ခန့်မှာ သခွတ်တဲ့ မှတ်ထား"

"ဟင် ကိုကို ဘယ်တုန်းက အင်တာဗျူးလိုက်လို့ လဲ"

"ဒီနေ့ပဲ"

"အရင်အင်တာဗျူးထားတဲ့ သူတွေကကော"

"မကြိုက်လို့ "

"ဝတ်ရည်ဒရိုက်ဘာ ကိုစောရဲ့ တူလေးက ကိုစောလိုပဲ အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ "

"အပိုးမကျိုးလို့ လေ၊ ပညာကလည်း ငါ့စိတ်တိုင်းကျ မဟုတ်ဘူး ။

ကားပဲမောင်းတတ်တာ၊ ကျန်တာ ဘာမှ နားမလည်ဘဲ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ
"

"ကိုယ်တွေက ကားကိုချွတ်ယွင်းလောက်တဲ့ အထိ စီးတာမှ မဟုတ်
တာ၊ ခဏခဏလဲစီးနေတာ၊ အဲဒီလောက်တတ်ဖို့ မလိုပါဘူး ကိုစောမျ
က်နှာကလည်း ရှိသေး"

"ငါက ဘာလို့ ဒီကောင်မျက်နှာကို ထောက်ထားပေးရမှာ လဲ၊ မင်းဒ
ရိုင်ဘာကို မင်းစိတ်တိုင်းကျ ရွေးထားတာ ငါဘာမှ မပြောဘူး၊ ငါ့အတွ
က်လည်း ငါ့စိတ်ကြိုက်ပဲရွေးမယ်၊ မင်း ငါ့ကိုဘာမှ လျှာရှည်ပြီး
လာပြောမနေနဲ့၊ သွား ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားတော့"

ဒီလောက်ကြီးထိ မလိုအပ်ပါဘဲ ဦးမာန်ထိန်ရောင် ဘာကြောင့်
အော်ဟစ်သောင်းကျန်းလိုက်သလဲ မသိပေ။ ဒေါ်ကလျာဝတ်ရည် မကျေ
မနပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ရဲဘဲ ချက်ချင်းပင်ထထွက်သွား
၏။ မြတ်နိုးကလျာကတော့ ဖအေကို မျက်နှာချိုသွေးကာ

"ဒယ်ဒီ ဒရိုင်ဘာက လန်းလှချည်လား၊ ဒယ်ဒီ အရမ်းမိုက်တယ်
တော်တယ်"

"ညည်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ငွေတွေပုံအောပြီး ပညာသင်
ပေးနေတာတောင် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်အောင် မကြိုးစားချ
င်ဘူး၊ စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်ဆိုတာကို နားလည်တယ်၊ အပေအတေ ပ
လပ် ကျွတ်တာမျိုးတော့ လက်မခံဘူး"

"ဒယ်ဒီကလည်း သမီးက ဘာလုပ်လို့ လဲ၊ သင်တဲ့ ပညာတွေက မြင့်
လွန်းလို့ သမီးဦးနှောက်ကလေးနဲ့ ကီးမကိုက်ဖြစ်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သမီး
ကြိုးစားနေပါတယ်"

"အဲဒီလိုတော့ နှစ်တိုင်းပြောနေတာပဲ၊ သူ့အမေကတော့ မျှော်လင့်လိုက်တာ ဘာကြီးဖြစ်စေချင်တာ၊ ညာကြီးဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ရေရာဖို့ က မလွယ်လိုက်တာ၊ ဒီလောက်စည်းကမ်းနဲ့ အုပ်ချုပ်နေတာတောင် မအေတူသမီး ပရမ်းပတာနဲ့ "

"ဒယ်ဒီ"

"ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ တော့ သွားတော့"

မြတ်နိုးကလျာ ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ။ အခုချိန်ထိ သူ့ကို မထိုင်ခိုင်းသေးတာမို့ သခွတ် မတ်တပ်ရပ်နေရရင်း ညောင်းတောင့်လာသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာ ယှက်ထားရင်း ရိုကျိုးစွာ ပင် နေနေရသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာသံ ကြားလိုက်ပြီး ခဏအတွင်းမှာ

"ပြန်ရောက်ပါပြီ သူဌေး"

"ဪ ဦးမှတ်ကြီး၊ ဒါ ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာအသစ်ပဲ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ခင်ဗျား နားလို့ ရပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူဌေး၊ ဒါနဲ့ သူ့ကိုအားလုံးစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးပြီလား၊ သေချာမှု မရှိရင် သူဌေးအတွက်"

"ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီကောင်လေးကို စိတ်တိုင်းကျပါတယ်၊ ကွန်ပျူတာကျော်ဌေးကို သူ့ အတွက် ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်ရဖို့ ပြောပေးလိုက်ပါ၊ တခြားချွတ်ယွင်းမှုမရှိအောင် သေချာစစ်ဆေးဖို့ လည်း ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟိတ်ကောင် မင်း မထိုင်နဲ့ ဦး"

ဦးမှတ်ကြီးနှင့် အတူတူ ဝင်လာသည့် ထိန်ရောင်ဝါက ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်မည်ပြင်လိုက်၍ ဦးမာန်ထိန် ရောင် ဒေါသတကြီး ဆောင့်ခနဲအော်လိုက်သည်။ ။ ဖအေ ဒေါသဖြစ်ချိန်တိုင်း ကြောက်ရွံ့တတ်သည့် ထိန်ရောင်ဝါ မျက်ကြောတစ်ဖက်ဆွဲကာ တုန်ခနဲ ထိတ်လန့်သွား၏။

စိတ်လှုပ်ရှားတိုင်း မျက်ကြောတစ်ဖက်လိုက်ခြင်းမှာ မွေးရာပါတော့ မဟုတ်ပေ။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်မြောက်စေချင်လွန်း၍ ငယ်စဉ်တည်းက ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံခြားကျောင်းတွေမှာ ထားခဲ့ပါလျက် ကြိုးစားမှုမရှိ၊ စာမေးပွဲကျတာကြောင့် ဦးမာန်ထိန်ရောင် ဒေါသတကြီး အပြစ်ပေးလွန်သွား၍ ပင်၊ နိုင်ငံခြားတွေ အထိ ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံ၍ ဆေးကုပေးခဲ့လို့ တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ မျက်ကြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အခုလို ဦးမာန်ထိန်ရောင် ဒေါသတကြီးဖြစ်ချိန်ဆိုလျှင် ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ မျက်တောင်လည်း တဖျပ်ဖျပ်ခတ်တာ မနားတော့။

"ဟိတ်ကောင်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ"

"မင်း အင်တာဗျူးတဲ့ အချိန်တိုင်း မိန်းကလေးတွေပဲ ရွေးခန့်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဗျာ"

ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်နေတာ ထိုကိစ္စဖြစ်လိမ့်မည် မထင်တာကြောင့် ထိန်ရောင်ဝါ အံ့အားသင့် သွားဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်၏။

"ဟိတ်ကောင် ငါမေးနေတာ မကြားဘူးလား"

"ကြား ကြားပါတယ်၊ ဒီလိုပါ မိန်းကလေးတွေချည်း ခန့်မယ်ဆိုတာ ချိုး မဟုတ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ လုပ်ငန်း အတွက် အရည်အချင်းပြည့်စုံတဲ့ သူက အဓိကကျတယ်၊ ပြည့်စုံတဲ့ တိုက်ဆိုင်သူပဲ ရွေးခေါ်လိုက်တာပါ"

"မင်းအကြောင်း ငါမသိဘူးထင်လို့ လား ထိန်ရောင်ဝါ၊ မင်းကိုငါ ဘယ်လောက်ပဲ သင်နေနေ၊ ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ လောဘရှိနေနေ မင်းကတော့ အခုချိန်ထိ မရင့်ကျက်သေးဘူး၊ မိန်းကလေးကိစ္စ ကင်းရှင်းအောင်မနေဘူး၊ ကုမ္ပဏီမှာ ချောတဲ့ လှတဲ့ စာရေးမတွေ စာရင်းကိုင်မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောနှောပတ်သက်၊ အပြင်ခေါ်ထုတ်လို့ ရတဲ့ သူနဲ့ ဟိုတယ်မှာ တွေ့"

"ဒယ် ဒယ်ဒီ"

"ငါပြောတာ မဟုတ်လို့ လား၊ အကျယ်တဝင့်မဖြစ်ချင်လို့ ဟိုအရင်က အမှားလို နောက်ထပ် နောင်တ မရချင်တော့လို့ ငါထိန်းနေတာ၊ မင်းလုပ်ရပ်တွေ မသိလို့ လွှတ်ထားတယ်လို့ တော့ မထင်နဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါ အင်တာဗျူးလို့ အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတွေ လက်လွှတ်လိုက်ရတယ်ဆိုရင် မင်း မလွယ်ဘူးမှတ်"

"သား သား အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတွေကို ခန့်ထားတာပါ ဒယ်ဒီ"

"ဒါဆို သူ့ကိုသိလား"

"ဟင်"

သူ့ကို ဦးမာန်ထိန်ရောင် မျက်ခုံးပင့်ပြတော့ ထိန်ရောင်ဝါ သေသေချာချာ လှည့်လာ၏။ ဇေဝေဝါလိုလို မှတ်မိသလိုလိုနှင့် မျက်တောင် အဆက်မပြတ်ခတ် စဉ်းစားပြီးမှ

"သူက"

"ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပဲ မင်းဆီ အင်တာဗျူးဖြေပြီးတယ်ဆို"

"သူကပြောတာလား မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ ခေါ်လိုက်တယ်လို့ "

"ငါမေးတာကိုဖြေ"

"အဲဒီနေ့က မားကတ်တင်း အင်တာဗျူးပါ ဒယ်ဒီ၊ မားကတ်တင်းဆိုတာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပဲ ပိုပြီးသင့်တော်တာကြောင့် "

"တော်ပြီ ဆင်ခြေပေးတာ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ယောက်ျားလေးမှာ အဲဒီပညာရပ်တတ်ထားတယ်ဆိုရင် ယောက်ျားလေးကိုလည်း ခန့်ရမှာ ပေါ့ကွ၊ ဒီကိစ္စ မင်းကိုလွှဲပေးလိုက်မှ မိန်းကလေးတွေချည်း ဖြစ်နေရတယ်၊ ကုမ္ပဏီလူကြီးပိုင်းတွေ ဘယ်လိုဝေဖန်နေပြီလဲဆိုတာကော မင်းသိလား"

"ဒီကောင်က ဒယ်ဒီကိုလာတိုင်တာလား ဒယ်ဒီ"

"ငါ့ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ခန့်လိုက်တာ"

"ဒါဆို သား သူ့ကို အလုပ်မခန့်လိုက်တာ မှန်သွားတာပေါ့၊ သူက ဒရိုင်ဘာအဆင့်လောက်ပဲ"

"တော်စမ်း"

ဦးမာန်ထိန်ရောင် မာထန်တင်းပြတ်စွာ အော်လိုက်၍ ထိန်ရောင်ဝါတုန်ခဲဖြစ်ကာ မျက်လွှာချသွား၏။ သူ့ကိုတော့ အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံရသည် ။

ဒီပြဿနာထဲ ဆွဲထည့်ခံရသလိုဖြစ်တာတော့ သူလည်း မကြိုက်ပါ။ မိသားစုကိစ္စ မိသားစုချင်းပဲ ဖြေရှင်း သင့်တာ မဟုတ်လား။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်ချင်သောအလုပ်ကို ရလိုက်တာတော့ သူ့အတွက် မဟာအခွင့်အရေးကောင်းပါ။

ဒီမိသားစုအတွင်းမှာ ဒီလိုပွက်လောရိုက်နေခြင်းက။

အခန်း (၃)

"ဟင် သား တကယ်အလုပ်ရခဲ့ပြီလား ဟုတ်လား သား"

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မေမေ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာမှုထက် နာကြည်း ရိပ်တို့ စွန်းထင်းလျက် နီစွေးသွား၏။ သူ့မျက်နှာလည်း အေးခဲကာ တင်းထန်နေပါလိမ့်မည်။

"သူ သဘောကျပြီး လက်ခံလိုက်တာလား"

"စိတ်တိုင်းမကျရင် အားနာတတ်တဲ့ သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့အိမ်အထိ လိုက်မောင်းပို့ခဲ့ရတယ်၊ ဦးမှတ် ကြီးကိုလည်း နားလို့ ရပြီလို့ ပြောလိုက်ပြီ၊ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ခြံမှာ မနက်ဖြန်လောက်ပဲ ပြောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ဦးမှတ်ကြီးနဲ့ သိကျွမ်းတယ်ဆိုတာ သတိထားမိသွားသေးလား"

"ဟင့်အင်း ဦးမှတ်ကြီးနဲ့ သိတယ်ဆိုတာ သတိထားမိလောက်အောင်ကို မဆုံလိုက်ရပါဘူး"

"ကောင်းတယ်"

အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သံမှာ နာကြည်းမှုတွေပါ စွက်နေခဲ့သည်။ ။ ဟိုအရင်တည်းက မေမေ့ဆီမှာ ပြုံး ပျော်မှုဆိုတာမျိုး သိပ်မတွေ့ရ။ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ပြည့်နှက်နေရင်းက လောကဓံကိုပါ အံ့တုရင်ဆိုင် နေရ

တာမို့ အမြဲတမ်းလိုလို မာကျောအေးခဲနေတတ်သည်။ မေမေဝေဒနာ
တွေ သူ့အသိဆုံးပါ။

"တောက် ဒီလောက်တခမ်းတနား ကျိကျိတက်ချမ်းသာပါရဲ့ နဲ့ ခြေ
တော်တင်ခက ဒီလောက်တောင် နည်းပါးခဲ့ရသလား"

"အဲဒီအချိန်က သူ့မိဘတွေက တန်ရာတန်ကြေးလို့
သဘောထားခဲ့မှာ ပေါ့"

"ဒီနေ့ထိ မေမေ့ကို သူလိုက်မရှာခဲ့တာတော့ လွန်လွန်းတာပေါ့ မေ
မေ၊ တကယ်ဆို မေမေ့ဆီမှာ ကိုယ်ဝန်ပါသွားမှန်း သူသိနေတာပဲ၊ မိဘ
တွေ ဘယ်လိုပဲ စီမံခဲ့ စီမံခဲ့ သူ့ရင်သွေးကို ပစ်စလက်ခတ် မေ့ထား လိုက်
တာတော့ လူမဆန်တာ မိုက်ရိုင်းအောက်တန်းကျတာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဒါကြောင့် တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ယူလို့ ရအောင် သားကိုမေမေ
ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ ပညာတွေသင်ပေး ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးမှတ်ကြီးသာ
အထောက်အပံ့မပြုခဲ့ဘူးဆိုရင် လမ်းခုလတ်မှာ တင် ရပ်ချင်ရပ်သွားနိုင်
တယ်၊ ဦးမှတ်ကြီး ကျေးဇူးကိုတော့ လုံးဝမေ့လို့ မဖြစ်ဘူး"

"သား နားလည်ပါတယ် မေမေ၊ သားကျေးဇူးရှင် စာရင်းထဲမှာ မေ
မေပြီးရင် ဦးမှတ်ကြီးပါပဲ၊ ဦးမှတ် ကြီးက ဟိုဘက်မှာ သစ္စာတရားနဲ့ နေ
ပေမယ့် မေမေ့အပေါ်လည်း နားလည်ပေးတယ်၊ သားတို့ အတွက် ဦးမှ
တ် ကြီးက တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးလိုပါပဲ"

ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ဥတို့ ဝေ့သီလာ၏။ မျ
က်ရည်မကျမီအောင် တင်းခံနေ ခဲ့ရတာ
နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်တောင်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ ဆွေမရှိမျိုးမရှိဘဝနှင့် သား
လေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ပင်ပန်း ဆင်းရဲကြီးစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ။

ဒီဒုက္ခတွေ ခံစားခဲ့ရခြင်းရဲ့ အဓိကတရားခံက မာန်ထိန်ရောင် ခြေ
တော်တင်ခဲ့တာကြောင့် ။

"တောက်"

"မေမေ"

ဘာမှ မပြောသေးဘဲ တက်ခေါက်ပြီး မျက်ရည်တွေအလိမ့်လိုက်ကျ
ဆင်းလာတာမို့ သူထိတ်လန့်သွားမိ ၏။ ဒီအချိန်မှာ မေမေ့ကို ဖြေသိမ့်ဖို့
တော့ မစဉ်းစားချင်ပါ။

ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲလိုက်ရမှ မေမေ သက်သာရာရမည် မဟုတ်လား။
မေမေက မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုး ဖြင့်
ကြမ်းတမ်းစွာပွတ်သုတ်လိုက်ပြီးမှ

"မာန်ထိန်ရောင် မေမေ သူ့ကိုစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ မျှော်လင့်ခဲ့တာ မြူ
ဆွယ်ခဲ့တာ မရှိဘူး၊ အိမ်ဖော် တစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လောက်ဆွဲဆော
င်နိုင်တယ်၊ သိမ်းသွင်းစည်းရုံးနိုင်တယ်ဆိုတာမျိုးကို လုပ်ကြည့် စမ်းသ
ပ်ချင်နေတာပေါ့၊ မေမေလည်း စိတ်ကစားတဲ့ အရွယ်ပါပဲ၊ အသက်နှစ်
ဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုပေမယ့် အပြင်မှာ အပျိုလုပ်ချိန်တာမှ မရှိခဲ့တာ"

"ဦးမာန်ရောင်ထိန် မိဘတွေမသိခဲ့ဘူးလား"

"လူကြီးတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ မေမေ ရှောင်တိမ်းခဲ့ပါတယ်၊ ဒါ
ပေမဲ့ မေမေလည်း သူဌေးသား တစ်ယောက် ဒီလောက်ဖြစ်နေတော့
သာယာခဲ့မိတာပေါ့ သား၊ အဲဒီအချိန်မှာ တော့ သူ့ အပြစ်လား ကိုယ့်အပြ
စ် လား ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ မတွေးမိတော့ပါဘူး ဒါပေမဲ့"

မေမေ စကားကိုခဏရပ်ကာ အံတစ်ချက်ကြိတ်၏။ မျက်ဝန်းအိမ်မှ
မျက်ရည်တို့ တော့ မရှိတော့ပေ။ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်ခံစားခဲ့ရသ

လဲဆိုတာ သူ ခန့်မှန်းတွက်ဆကြည့်လို့ ရနေသည်။ ။

"သူမိဘတွေ သိသွားတဲ့ အချိန်မှာ မေမေဝမ်းထဲ ကိုယ်ဝန်နှစ်လ ရှိနေပြီ၊ ဒါကို သူမိဘတွေက ဖျက်ချ ခိုင်းပြီး ငွေဆယ့်ငါးသိန်းပေး နှင်ထုတ်ခဲ့တယ်"

ဦးမာန်ထိန်ရောင်က ဘာမှ မပြောဘူးလား၊ သူမိဘတွေကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး မတားဆီးခဲ့ဘူးလား"

"အစတည်းက လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အတည်သဘောမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ အတွေ့အကြုံရှာ လက်တည့်စမ်းကြည့်တဲ့ သဘောပဲ၊ မေမေက မိုက်မဲခဲ့တာ ယုံကြည်မိလိုက်တာ၊ ဒီလိုအခြေအနေ ဖြစ်သွားမှ တော့ ပစ်စလက်ခတ် စွန့်ပစ်မယ်တော့ မထင်မိဘူးပေါ့၊ သူ့ကို မေမေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မရဘူး၊ ပညာသင် မပေးဘူး၊ အမွေမပေးဘူး ပြောတာနဲ့ သူ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်တော့ဘူး"

"တောက် မိုက်ရိုင်းတာ"

"သူလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ဆိုတော့ တာဝန်ယူရမယ့်အသိ မရှိသေးတာလို့ မေမေ ဖြေခဲ့သေး တယ်၊ နောက်တော့ တင်မာနွယ်ဆိုတဲ့ သူတို့ ချမ်းသာတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မိဘတွေလက်ထပ်ပေးတာကို လက်ခံ လိုက်တယ်၊ မေမေ့ကို လိုက်မရှာခဲ့ဘူး၊ သူမိဘတွေပေးလိုက်တဲ့ လျော်ကြေးနဲ့ အဆုံးတိုင် ပြီးသွားပြီလို့ ပဲ သဘောထားခဲ့တယ်"

"အရမ်းကို ယုတ်မာတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်သွားခဲ့တာပဲ၊ စိတ်နာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ မေမေရာ"

သူ စိတ်ပျက်လွန်းစွာ ပြောလိုက်တော့ မေမေ နာကြည်းစွာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကျသွားခဲ့ပြီး

"ဒါကြောင့် တန်ရာတန်ကြေးတစ်ခု ပြန်ရဖို့ မေမေ စိတ်ကိုတင်းပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာ သား၊ သူတို့ ပေးလိုက်တဲ့ ငွေဟာ အိမ်ငှားတာ သားကို ယ်ဝန်လွယ်တဲ့ အချိန်နဲ့ မွေးဖွားတဲ့ အချိန်မှာ သုံးတာနဲ့ ကုန်သွားခဲ့တာ၊ ဆယ်နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်လောက်တည်းက သူတို့ အိမ်ကို ပို့ခဲ့တဲ့ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်က ဆုံးသွားတော့ မေမေမှာ ခိုကိုးစရာမရှိခဲ့ဘူး"

"မေမေ အရမ်းကို ပင်ပန်းခဲ့မှာ ပဲ"

"အဲဒီအချိန်တွေကို ပြန်မစဉ်းစားချင်တော့ပေမယ့် မေ့လို့ မရဘူး သား၊ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ ပြောရတာ စကားလုံးလေး သုံးလုံးတည်းဆို ပေမယ့် အသက်ခန္ဓာကိုတောင် စွန့်ပစ်ချင်လောက်အောင်အထိ အရာအားလုံး ကို စိတ်ကုန်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ရုန်းကန်နေရင်းနဲ့ ကို နေ့စဉ်စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာမျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားကြောင့် သားမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး မေမေ စိတ်ဖြေနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခုက ငါ့သားလေးကို ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ မထားဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်"

"မေမေ"

"သားက သူဌေးကြီး ဦးမာန်ထိန်ရောင်ရဲ့ သွေးသားပဲကွယ်၊ ဒီလိုဆင်းရဲချို့တဲ့ အသိုက်အဝန်းမရှိ ဂုဏ်ဒြပ်မရှိတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေစရာလား"

"မေမေသာ မယားကြီးပါလို့ ကြေညာခွင့်လည်း မရှိဘဲနဲ့ မေမေရာ၊ ဒီလူကြီး အသိအမှတ်ပြုမှာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အောက်ကျခံ ခယပြီး"

"ဒီလိုမဖြစ်အောင် သားကို မေမေ ပညာတွေအများကြီးတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တာပေါ့ သား၊ လူရာ သွင်းမခံရတဲ့ မိန်းမရဲ့ သားဟာ ပညာမဲ့ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သူတို့ သိစေရမယ်၊ ပြီးတော့ ဦးမာန်ထိန်ရောင်ရဲ့ သွေးသားဖြစ်တဲ့ အတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေပစ္စည်းဥစ္စာရကို ရရမယ်၊ နောက်တစ်ခုက မပြည့်စုံချို့တဲ့ နေလို့

အမွေတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသိအမှတ်ပြုခံရလောက်တဲ့ ပညာတွေ ရှိနေတာ သူတို့ သတိထားမိဖို့ ပဲ၊ မေမေ အာဃာတကြီးမားတတ်တဲ့ သူ တော့ မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာနတော့ရှိတယ်၊ သားကိုမေမေ "

စကားရပ်လိုက်တာကြောင့် မေမေ့ကိုစူးနစ်စွာ ကြည့်မိသွား၏။ မေ မေ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေး ရောယှက်နေသော အရိပ်အရောင်များ ဖြင့် ခါးသီးမှုတွေကိုပါ တွေ့ရ၏။ ဖေဖေလို့ မခေါ်ထိုက်သော ထိုလူကြီး ကြောင့် မေမေ့မှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဗရပွနှင့် ပါ။ အချစ်ကြောင့် မဟုတ် ခဲ့တာက ပို၍ နင့်သီးစေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ခြေခြေမြစ်မြစ် မပြောဖြစ်ခဲ့ သော စကားတွေအတွက် ဒီနေ့မှ မေမေ ပေါက်ကွဲလို့ အခွင့်အရေးရတာ မို့ သူ အပြစ် မတင်ရက်ပါ။ မေမေက နာကြည်းစွာ တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး

"အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ရအောင်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ သား၊ သူတို့ မိသားစုတွေရဲ့ ပဋိပက္ခတွေကို ဦးမှတ်ကြီး ပြောထားတာ သားလည်း သိနေတာပဲ၊ တကယ်ဆို သူ့နေရာကို သားဝင်လို့ ရအောင် ဦးမှတ်ကြီး ဖ န်တီးပေးတာနဲ့ အတူတူပဲလေ၊ သူက အသက်သာကြီးတာ အလုပ်လုပ်မ ယ်ဆို လုပ်နိုင်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပညာနည်းပေမယ့် စိတ်ရင်း ကောင်းတယ်၊ ရိုးသားဖြူစင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးမာန်ထိန်ရောင် မိဘ တွေ လက်ထက်ကတည်းက အခုချိန် ဒီနေရာမှာ မြဲနေခဲ့တာပေါ့၊ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကိုတောင် ဦးမှတ်ကြီးကို ဦးမာန်ထိန်ရောင် ပြောပြတတ် တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"မေမေနဲ့ အကြောင်းကို ဦးမှတ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း သိတာ မဟုတ်လား မေမေ"

"ဟုတ်တယ် တခြားသူတွေမသိအောင် မေမေ့ကို အမြန်ဆုံးရှင်းထု

တ်လိုက်နိုင်တယ်လေ။ ဦးမှတ်ကြီး ကတော့ မာန်ရောင်ကို ကျောင်းပို့
ကျောင်းကြိုဒရိုင်ဘာ လုပ်ပေးရင်း အနီးကပ်နေခဲ့ရတဲ့ အတွက်၊ ပြီး
တော့ မေမေ့ကို နှင်ထုတ်တဲ့ အချိန်မှာ ဦးမှတ်ကြီးရှိနေပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့
ရတဲ့ အတွက် သိကိုသိနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း မေမေဒုက္ခရောက်
နေမှာ သိလို့ ဦးမှတ်ကြီးက လိုက်ရှာပြီး သူတတ်နိုင်သလောက် အကူအ
ညီတွေ ပေးခဲ့တယ် အားပေးခဲ့တယ်၊ ဖြေသိမ့်ခဲ့တယ်၊ တင်မာနွယ်ဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်လိုက်လို့ မေမေ့ကို ပိုသနားသွားခဲ့တာလေ။"

"ဦးမှတ်ကြီးက တကယ်ကို ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ သားပညာရေးအတွ
က် တော်တော်အထောက်အပံ့ပြုခဲ့ တာ၊ သားတို့ ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်
ပေးသင့်တယ်။"

"အခုချိန်မှာ တော့ ဦးမှတ်ကြီးနဲ့ မေမေတို့ သိပ်နီးနီးကပ်ကပ်နေလို့
မဖြစ်သေးဘူး သား၊ မေမေတို့ သိကျွမ်းနေတယ်၊ ပတ်သက်နေတယ်ဆို
တာ သူတို့ မသိစေချင်ဘူး၊ မေမေတို့ ရှင်သလား သေသလား စိတ် မဝင်
စားတဲ့ သူတွေကို မေမေတို့ တုံ့ပြန်ရမှာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။"

အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလိုက်ပြီး မေမေနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွား
၏။ မပြုံးနိုင်ခဲ့တဲ့ မေမေ ပင်ပန်းမှု တွေ ချွေးစက်တွေ အံ့ကြိတ်သံတွေ။

ဒီအရာတွေအတွက် သူပေးဆပ်ခွင့် ကြုံခဲ့ပြီလား။

ဘယ်အရာတွေက မေမေနှလုံးသားကို မာကြောစေခဲ့သလဲဆိုတာ
သူသိနေပြီပဲ။

သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝ အမှောင်တိုက်ထဲမှာ လောင်မြိုက်
နေခဲ့ရတာ ဟိုးအရင်ကတည်းက။
